

ERRANT A LA VENTURA

Errant a la ventura
pel vespre sinuós,
entre el foc i les ombres,
he possedit el cant

Fill del foc i les ombres,
a recer de la nit,
el vent de la paraula
se m'ha tornat un arbre.

Abocar a les ombres,
arrelat en el buit,
la claror dels estels,
la quietud del vent,
fan tremolar totes les meves filles.

BON PENSAMENT DEL VESPRE

Sóc una cleda en el serrat,
sota el vent de l'altura,
sóc el planell arran de l'espadat
Quan el vespre madura,

- 8 -

que les boires aplega,
ja, pensament, doblega,
vençut, el cap, i les papallès
cloent, fes-te pastura
de silenci d'estrelles.

ORFEU

Si de mi baixa lira
tanto pudiera el son...

Sempre de nit, confusament,
cremen els mots, neixen imatges;
maduren cels, aurores, platges,
tot es fa símbol transparent
Dominaré somnis de vent,
pors de la nit, ones de febre,
amb aquest do: càntic vivent?
Dret en el cor de la tenebra,
sóc esperança, moviment
cap a la llum, veu que celebra.

- 9 -

- 91 -

LA ROCA

Quina roca segura per al crit
de l'home, quina roca per al somni
d'aquest arbre ferit de retorçades branques?
Que ja no, sense arrels, el crit, en impossible
caní, vagi pels aires, deslligat
com una boira, però, quina roca,
per tal que pugui l'arbre del vell crit
almenys trobar suport?

Mira'l quiet i com de mica en mica,
s'amoroseix el gest de la insoluble
força dels troncs, quan alguna hora sembla
l'ocell del cant posar-s'hi.

Ai, arbre del meu crit, que les arrels
penetrin en la roca mentre creixo
cap a la nit i em perdo; que la mort
no pugui ja trobar-me com una herba,
que em senti, roca, sempre, a les arrels.

- 12 -

- 11 -

que em senti, roca, sempre, a les arrels.
no pugui ja trobar-me com una herba,
cap a la nit i em perdo; que la mort
penetrin en la roca mentre creixo
Ai, arbre del meu crit, que les arrels

l'ocell del cant posar-s'hi.
al solitari cor.

Quasi vençut, ell em cedia
d'art del seu foc, jo veia
l'escala de la llum,
per on els cants davallen

i espant, entre les seves
mans debatent-me, quin misteri
naixia en mi, que m'igualava
com a la nit, sobrepassant-me?

Tens com la nit, amb meravella

d'inusitat ardor
-ell gran i fort, jo temerari-,
vingut a mi perquè participés
d'allò més alt que salva.

NIT DE L'ÀNGEL

He lluitat amb un àngel

VEU DEL PROMONTORI

He dit adéu al vespral conjur;
ara, en la nit, ull inquiet de far,
temptejo la foscor, voltat de mur.

Escolto sempre la remor del mar,
el vent que bronz llavant-me tot record; i
sóc l'únic arbre en aquest lloc isard.

De les estrelles no voldré conhort;
crido callant amb braços espantats,
segur només del signe del record.

Vencent-me, ja, me vençespastats.

- 5 -

- 4 -

HE CAMINAT FINS A ARRIBAR AL
PROFUND

He caminat fins a arribar al profund
del bosc de la paraula, per on llisquen
les aigües de silenci; m'he banyat
en la secreta gorga, ressorgint
transfigurant en la forest de símbols
Ara vago perdut a dues llums
pel sempre clos enigma de la terra,
morós, interrogant, i creix la set
d'un més enllà d'aquest silenci d'aigües.

SEGUIRÉ EL CAMÍ DE LES PARAUJES

I seguiré el camí que les paraules
apareixent em fressen, cap a quines
profunditats? Com pedres o com flexes
posades per senyal del caminant,
indici, no clarors, així m'apropen
cap al sentit; mes ara, quin silenci
d'entre dos mons acull una pregunta
que m'enriqueix? Oh veritable càntic!

EL RIU DE PEDRA

Que la roca dels ecos no conjuri
veus de record, que la secreta font
de l'extasi del vespre no m'aturi.

Només pregunto, però qui respon,
si m'he perdut en oblidats paratges,
cap a l'hivern, quan la claror ja es pon?

Tan sols la paria de cremats fullaïges
i la ribera de cansat lament,

segur novembre de mortals missatges,
amb tòmuls de silenci i pensament,
drecats en el confi de la planura,
batuda per l'enigma ple de vent.

Damunt els camps estranyament madura
l'epessa, el feixuga veu dels morts
sota la pluja que amb dolor murmura.

Glaçada veu, entre els morats i els ors,
la veritat és la punyent resposta
que ve de terra, no de vells records.

-9-

LES AIGÜES

No el riu quiet de les paraules,
sinó l'espai obert que transparenten,
on l'aigua veritable corre lliure
per a la set. Posat a la ribera,
vençut i gairebé sense ni esma
de beure, tot de sobte, quina deu
m'inunda, m'hi lumina?

És ara quan afirmo,
coses, que sou, mentre m'estic
bevent aquestes aigües de silenci
que brollen de vosaltres,
i sóc un àmbit on el cant cirula
com una sang, on tot, a cada instant,
és l'únic i perfet i perdurable.

INTERROGAR LES FLORS (El Callat, 1956)

Interrogar les flors
ofertes en silenci: calzes, corol·les de secret,
és un destí per a lliurar-hi
tota una vida. Si poguéssim,
fora del riu, insomnes, mantenir
fins a la mort una pregunta,
desmentiríem l'ombra.

Aigües amunt del vell torrent eixut,
cap al tombant d'aigües de roca,
no sents ara el compacte
fluir secret, immòbil, en silenci?

Els crits del verd s'han abaixat,
però el crit del paó satura de riquesa
l'aire del vespre.

Totes aquestes coses una mà
les preserva i empara.

Apagaré les flames de la posta,
m'endinsaré per la boirosa nit,
cauré, sement, ara que res no brosta.

Escolto el vent mirant de fit a fit
l'obscunitat, per on el riu de pedra
lígubrement es plany del nostre oblit.

Sóc la llavor d'un invisible cedre
que pugna aprofundint la fosca, avar
del terrenal secret, o la tenebra

m'ofegarà? Tant sense llum de far
he penetrat en roques de desert,
que l'alta cresta reconeix el mar,

on tot es manifesta i és obert
com l'aire respirable; només cal
entrar-hi no fent peu i tot ofert.

Nedar en les vers aigües vol un salt
fora camí de somni i pensament,
vol foc, despullament i cruia sal.

Ja nu, ja cec, em llanço en el corrent.

-7-

-2-

NOTA CANÇÓ PERFECTA

No la cançó perfecta sinó el crit
que invoca Déu és necessari,
car no com l'àliga en té prou
el nostre cor amb moure bé les ales.
Amb ulls encesos cal entrar
dins la nit del misteri,
perquè el secret, així com l'aire
que bat als ulls, penetri fins al cor.

VIDA I SOMNI

Sovint, sovint, l'home s'oblida

del més secret i del més gran.

Com un infant juga a la vida

i s'embraga del seu cant.

Els dies vénen i se'n van.

Però de sobte, no previst,

allò més greu que dintre seu madura,

en el seu cor estranyament fulgura,

com un diamant trist.

-14-

-15-

ALGÚ M'HA CRIDAT

Jo no sóc més que un arbre que s'allunyà del bosc,
cridat per una veu de mar fonda.
Sol, prop la mar, he consagrat les meves filles als
vents

de més enllà de la riba.

Ja les meves arrels no saben enfondir en la terra i
servar-me,

i pel fullatge bec solitud.

És per això que vago sempre

sota el silenci de les constel·lacions

d'aquestes altes nits de fabulosa riquesa.

Però de cop s'hi lumina les nits

amb paraules com flames,

torna la veu, la veu, nocturna sempre, del mar,

cridant-me sols, cridant-me.

He posseït els camps, la brasa de la tarda,

mes ara sóc orella i pus insomnes.

-3-

-11-

-10-

EL NOSTRE TEMPS

Som com la festa que amb la nit s'acaba,
som com fruit caigut abans de madurar,
com filles arrencades, admirant-nos
atònits, estimant, sofrint, tement,
empesos pel desit cap a la fosca.

SOL DAVANT TEU

Sol davant teu, encesa llunyana
reveladora, digue'm el secret
que veïlla en tu. Silenci. L'últim clam
del dia mor, deixant-me sols preguntes.

Com ara el món, així també la vida:
posta constant, fluent, cap a naixences
que no sabem.

De tants que et precediren
i ja no són, avui eis el resum:
petria veu que puja com la flama,
dent només: tois som per a morir.
Un breu instant, però, sobre la terra
cremar estimant t'és coconedí, oh cor!

Altre saber no t'és donat: cal perdre's
en foc humil, però l'amor coneix.

A LES TRES COPEES DIC AIXÒ

Els nens que juguen i la gent
del bar em són amics. Passa una dona
de pressa amb el seu fill, entra un home blau fosc
amb clar desig: jugarem a cartes
o al dòmino, som tres.

He decidit escriure
poesies concretes. Envellixo, calen
realitats, no fum.

I tanmateix, un fum

ara m'entela, s'interposa, flúix,
entre la Cosa i jo, que totes les arestes
afina: ja el món quasi no fa mal.

A les tres copes dic això: refa't,
la barca de sant Pere, baixo
cansadament per les arribes
de l'altre temps. Martiben als genolls.

I jo, que fang? L'estiu ens repeteix
la frescor de la sinduta a les Parades,
xiscles i jocs afirmatius de nois,
els gossos barvejant assedegats.

És vell el temps i les marrades porten
a llocs de mal estar. Jo, consirós,
m'embec de temps, trafico amb el ressò
de les campanes mortes, atresoro
secretres veus o fang volar els coloms
de la paraula amb una canya seca
de rallogat al colomar del cant.

UNA LAPIDA

Si lentament, a l'hora grisca, buïdo,
tancant els ulls, malèfica, la copa
flairosa de resclum, en companyia
dels anys difants,
begut de temps rontollo.

La finestra

cedeix al vent humit -no diré com
penetren els fantasmes i s'escampen

VIDA MÉS ALTA

Vares tenir la copa de la vida
a ran de llavis i bevent mortes;
perdut el vi, secreta la fenda,
sofrint, plorant, més altament vivies.

EL CAMPANAR

Sovrint, sovrint, com per la dreia escala
d'un campanar, fosca i en runes,
pujo cercant la inaccessible llum,
ple de fatiga dono voltes,
palpant els murs en la tenebra espessa,
graió rera graió.

Però de temps en temps,
sentó la veu de les campanes,
clara i alegre, ressonar,
tocant a festa allà en l'altura,
i veig per la finestra en el silenci
de l'alba els camps estesos, esperant.

Vinyoli II

- 24 -

- 25 -

- 33 -

- 28 -

- 67 -

- 21 -

- 67 -

per tot el pis. Gement, acanalat,
el vent aquest és l'únic hoste
que mai no m'abandona.
Veig la plana

del temps: els embruixats camins
de criat vermell es fan humit novembre,
fangosos allargant-se vers la incerta
vorada termenal, però el llumet
de la taverna encara es filtra
pels vidres entelats de teranyines,
cridant-nos a convit.
V a prop, la farinera marxa sempre,
la farinera marxa sempre.
Més lluny, el cementiri
fins a la creu de ferro i penso,
crema de calç, i jo solc arribar
callant, aquesta lípida:

ANYS
VA SER UN BON ADROGUER.

CIRIS,
FARINA, SÈGOL,

LA VIDA,
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

ANYS
LA TONQUE VA PASSAR TRENTA

CAP FORÇA DE L'ALTURA

Com en en va que pensi
en un destí més alt

Cap força de l'altura se m'emporta,
no sóc del vent ni de la flama,
tot calla al meu voltant i s'atenua.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.
El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.
El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.
El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.
El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.
El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

El que es es amb la fosca.
germinas en la fosca.

Aurores de la infància, com us trobo
llavors, ah, com encara dintre meu,
una llavor de joia perdurable
pugna per fer-se planta exuberant!
Com crides, infantesa, en les profundes
capes del cor, com, de genolls, et trobo,
Déu meu, llavors, tornat pura llança!

EL DESTÍ

En il·lusori somnieg d'abril,
com la glücina en la blavor del vespre,
així floreem sobre la vida in temps.
Tot un dolç pau, dorm el el destí
com un infant, i reflectint les hores,
comriu quiet al fons de l'ampla vall
corre en silenci transparent la vida.

Però sobte, sobte, es fa confusa
l'aurora i enigmàtica la llum,
de laberintins de somni retornem,
estranyats a tot, amb feixos de tristesa,
car el destí de sobte ens ha cridat
i espdevé el cor una vivent cruïlla,

- 19 -

EL MECÀNIC I LA SEVA FAMÍLIA

Plenes de greix, enlaire, desvalgudes,
les grosses mans carnoses fan senyal
que amb el blanc mocador l'espessa cara
li cixigui la dona. I ella ho fa. Les nenes
críden: pare!, rient, posant-se de puntetes,
penjant-se a l'ample coll de l'home jup,
mentre la dona amb curioses mans
de menestralla esquinça flonjament
el paper fi d'un embolcall i mostra
(les ha tingudes a bon preu), felix,
dos parells de sandàlies de nena.

Això passava als porxos d'una plaça
molt rica d'aire antic, molt transida
per gent i camions i carretons i motos
i taxis i tricicles; moltes vides
hi vénen cap al tard; uns a gaudir
l'aire rel·lent, altres a beure al doll
de la gran font ferrissa;
molts, però, tristos, s'encofurnen
a les clivelles i forats humits
de les rònegues cases. Cau el dia
cansat, amb sorda fressa, enganxifós.

- 27 -

CAP A LES DEUS

Sigues fidel, oh cor,
a les petites coses;
no t'és donat volar
sobre el callat abisme.
Pel fràgil pont suspès
del cant humil assaja
l'incert, boirós camí
d'aquesta a l'altra vora.

Caduaques flors al prat,
un raig de sol efimer,
són ara talismans
que tot ho transfiguren.
Les portes del ponent
de bat a bat se t'obren;
per elles, riu amunt,
cap a les deus penetres.
Indeixifrables són
els signes que il·luminen;
el cant humil, però,
sovint els interpreta.

- 26 -

plena d'angoixa i contradicció,
entre el que som, ineludiblement,
i allò que volem ser i ens sobrepassa.

Només qui sap perdre's en l'incert,
seguint brusca, perillosa crida,
pot dir-se gran: aquest no troba ja
mai més la pau, ans l'agulló tothora
l'empeny i res del món no l'acontenta.

Però per tu molt aviat cedia
la violenta estreta del destí,
s'abonancava l'encrespada mar
del sentiment i esdevenia barea.
Però tu ja no eres el mateix.

Com una casa on ha viscut un hoste
sublim, resta com buida i sense vida,
quan l'ha deixada i res no té sentit
d'allò que abans ho era tot en ella,
així restem quan el destí ens oblidia
i a poc a poc esdevenim hivern.

- 23 -

SOL NEGRE

Incendi poderós i crepitant,
tot l'arbre en flamarada has convertit,
ja, déu vermell, a sobre et fas petit:
mira'm carbó tornat i fumejant.

Quanta claror possible d'aquest gran
acabament de branques en la nit,
que l'arbre que el flammiger ha escollit,
rencix a ser de flama cada instant.

Oh brots, oh frígils fulles de l'encís,
meravel·lats cruixíreu sense dol
de ser foc en presó però insubmits.

A quantes ombres el carbó dirà:
de nit i dia sóc un negre sol
que roda en flames per un cel llunyà.

HIVERN

És ara que s'eleva de les cases
el fum quiet, com signe tutelar
i l'hivern es fa íntim a les brases
que la vida comencen en la llar.

Oh flames, altre temps acris temples
del vent i de la llum, màgic decori!

Ara en silenci mortes les contemples
tornades en matèria de record.

A dins el tronc dorm ara tota vida,
mes en obscur, profund recolliment,
sota la neu es fa la primavera.

Així també l'home es recull i espera,
i alguna cosa aprèn quan és marçida
la joventut, que és íntim nodriment.

- 81 -

- 31 -

- 30 -

I mentre sec al balanci, d'esquena al dia,
penso que és hora, tal vegada,
de canviar els costums i que he d'emprendre
reformes radicals.

No sé quines, però,
car les parets estan molt primparades,
el sostre foradat, i les esquerdes
són tantes que el difícil és de veure
qué falla més.

No em val llavors de dir-me, recordant
glòries antigues, fetes
d'amor, les flors en un jardí, recapie
de vida i mort ensems,
que jo sóc flama
d'un ardor que no cessa,
que en mi reneix Orfeu i que he drecat
l'arbre del cant fins a l'orella casta
d'Éuridice dient: tremolo de mirar-te,
com diré mai el teu cantsí?

car temo, quan estic
així de sol i fred i desgranat,
que per molt que em proclamni

-40-

del costat de la vida,
quan sobre el mar llisca la barca
dominical i cau verticalment,
fent-me, el llamp d'Apòl·lo,
i una califa d'or tremola
davant els ulls,
que en ser que em trobi dins el lliu
de les darreres núpçies,
m'espantaré del fred que ha d'arribar-me
quan les cuixes de gel em tocan,

i que em faré carrera de tot,
covardament, com l'atrapat
en una gran mentida,
i que tot jo tremolaré
i no sabré cap on girar-me
ni qué invocar.

No crec en els beuratges
ni tampoc en els altres
consols.

Altra vegada sóc
al lloc mateix on sempre arribo
quan baixo lentament al soterrani
de la petita casa
de mi mateix.

-41-

-87-

AMB RONCA VEU

Com que no menjo per la fam que ting,
com que no calmo la gran set que ting,
com que no sé de canviar el meu crit
en mena de vianda,
patexo de gana i de set i clamno retorçant-me.

Tremolo, fosc, de les arrels a les fulles
i m'ompló d'enyoranga turmentada
i em perdo molt endintre del gran bosc
ple de barrancs

i sóc el gall salvatge:
m'exalto de nit quan les estrelles vacillen,
amb ronca veu anuncio l'aurora,
tapant-me els ulls, tapant-me el crit amb les ales,
i m'estarrufio collintat i danso,
tot i saber que em guaien els ulls del caçador:

-44-

-89-

En algun temps, en una closa vall,
vaig estar-me quiet al cim d'un arbre,
tot el matí lloant la primavera,
acompanyant les coses a florir,
i he desxifrat els signes de la nit
en el cant ver, llurant-m'hi, sempre
sentint la mà de l'altre dins la meua
i el transparent oblit ...

III

He retingut aurores en llur vol
nacrat i lent, desfent-se de les agües,
amb ulls clarosos, nítides imatges
de l'únic he salvat. Com ho diré?

Ah, navegant és bo no tenir sempre els ulls
en el vertigen de les agües,
ni constatar sempre l'abisme
de l'ominosa sort que ens decretaren
des de l'instant que forem enrolats,
tot i saber que, tard o d'hora, a tots
ens arrabassa l'ona incoercible
i ens cal ser devorats per la balena
per a arribar a la terra que ens han dit.

-37-

-96-

Vinyoli III

Tot i la meua covardia,
voldria pedres de paraula
contra aquest mur.

Hi ha qui s'adorm
sense pensar en altre negoci
que no sigui el seu pler.
Mal procuro
consolar-me del fet de ser covard
creient que tot passa en un món
que és diferent del meu.

Cada vegada et veig,
cos meu, dormint,
pesant, llunyà, no sabent res
del que passa de dia.

EN LA NIT

d'un esglaió només, oh màgic, oh invisible!
Arribaré mai a la golfa
de les campanes? He de veure mai
la clara llum dels pòrtics?
Ni de cargol, estreta, no segueix
l'escala. Somnis. Però no t'oblidis
mai de la Torre quan passem pels baixos
del fosc peregriñar.

Com sepulcral estàtua -re-corda-ho-

en un replà de l'espiral quedàrem,
mirant-nos tot el dia, sense dir-nos
paraula, convertint-nos en el pur.

Què vols de mi, què vols? Ja sempre més
errant per impossible fins a perdre'm
en el perill, insomne, ja salvat
en aquest perdre'm, ni que sols em quedi
corda segada que rosega el vent,
Però tot i tot i les ales fortes,
corda segada que rosega el vent,
per a seguir l'ascensió una prima
corda que no es perd, ni que sols em quedi
corda segada que rosega el vent,
per a seguir l'ascensió una prima
corda que no es perd, ni que sols em quedi
corda segada que rosega el vent,

però, qui encara que pregunta:
"On és el capità d'aquest vaixell
I tots mirem el pont altra vegada
per si cap gest, per si claror d'uns ulls..."

Molt pregunten com és,
qui és, on és. Angoixa dins la boira
repliquen veus de boira mentre callen
els vents. Altres en parlen amb
familiar accent com si de sempre es coneguessin.

Alguns relaten que el veieren
penjat al cim de l'arbre
major. Però de mi diré:

emnavegat i naufrag, tot és tu,
he naufragat molt profund,
i que la nit és llarga i el naufragi
difícil, i les ones obcecadades
de tot arreu ens baten.

Av
deu coves

marines, de platges i claror
de vells indrets, i terres del dissabre,
i vesprals campanades difonent-se.

Et tot però tu s'ajuda a
nit sense estels ni naufragat amb mi.

A vosaltres, els qui del sofriment
sou elegits per a les altes proves,
com us escolto quan calleu i em deixo
penetrar pels laments que mai no heu dit.

Plens en excés de forces abatudes,
plors ofegats i dominades ircs,
els ulls, les mans, com en ruïna, parlen
d'imperis destruïts per sempre més.

Sóc terra que vol ésser fecundada
del niu amarg que neix en vostre cor
i, compartint el greu dolor, lloar-vos,
a fi que us retrobeu, transfigurats.

Tant erro, foll, per un camí de foc,
tan sobirà d'un dolorós afany,
que més que foll sóc un ardent estrany,
segur només del foc per on em moc.

Tan delirós, tan ebrí del deport
de bracejar en la flama i fer-ne guany,
cremant-hi més, que estic en un parany
d'on mai no sortiré, ni viu ni mort.

No vull confort, ni llit, ni dolç recer
ni calma que no sigui la del mar,
ni sostre que no sigui l'aire ver.

Acabi el joc de ser foll moviment,
crit anhelant i goig i cec atzar
en escampall de cendres sota el vent.

Le dernier acte est sanglant, quelque belle que soit la
comédie en tout le reste. On jette enfin de la terre sur
la fête, et en voilà pour jamais.
PASCAL.

Quan de vegades entro,
a poc a poc, a la petita casa
de mi mateix,
amb pas humit, a fi de matinada,
deixant a fora els arbres expectants,
un tremolor d'herba tocada
per l'esbatec del primer vent del dia,
vagits de llum,

mi'adomo prou
de quin desordre hi ha, quina remor,
quin moviment d'entrades i sortides
inútils, que el celler està buit
—car hom beu molt—, de restes de vianda
ja freda als plats —car hom menja a deshora,
de pressa i malament—,
que el vell fogó vessa de cendres
anterior de focs que s'extingiren
fa molt de temps, però que no permeten
al nou de cremar bé.

- 35 -

- 36 -

- 37 -

- 38 -

II
Tot és adverteïtat i malefici
des del bressol, tot cau per l'espadat
on la foscor ressona, però jo m'afanyo
cap a l'escala de la llum, segur

- 39 -

- 40 -

- 41 -

- 42 -

Segrego a vegades poesia,
o be, de tant en tant, m'agrada,
posant els ulls en blanc, polsar les teclcs
del meu ronc piano,
traient-me els rètobols sucus de moltes nafres
amb la xeringa neta de l'oblit.

prou adorable.
És encara de nit. Demà
serà el nou dia, que és un dir.
Ja tot és enterrat encara que fem veure
que vivim. No vivim. Som uns pollets
vagament escalfats per la bombeta roja
del sol, una mica de cosa que es va ferit no res,
putlant mentre s'acosta
la nit encesa de la mort,

prou adorable.

No sé d'on vindrà, per què m'afanyo,
no crec en opís ni licors.
No sé què soc ni per què m'ho pregunto.

Sóc home sol.
He begut moltes grapes,
schmapps i filtres, herbes de poc seny,
m'he embriagat amb vins de Falern o de Quirus.
Però tot res, sols queda la fblada
de la puca clavada
molt endins de la carn.

Sóc home sol.

Sóc HOME SOL
He meniat amb delit els dàtils de Palmira,
les panses de Corint, el be rosit de Pasqua,
galls fets entre rajoles pels hindús,
Poca de Tebes.

He begut moltes grapes,
schmapps i filtres, herbes de poc seny,
m'he embriagat amb vins de Falern o de Quirus.

Però tot res, sols queda la fblada
de la puca clavada
molt endins de la carn.

POLLETS

Sóc home sol.
Però tot res, sols queda la fblada
de la puca clavada
molt endins de la carn.

DI'ON, ON, VERS ON?

I

Vague ninot, esquinç de boira, crit
inconsistent, humiliada pregunta,

sense delit niug plano, m'arrossego,

com un estel caigut en un suburbi
del món. Que estrany fou el viatge

pels il·lusoris cels! "M'illumino d'imienso",

m'ompló de nit, m'emboïro de silencis

astrals - deia, perdut en el vertigen

que m'apropava a l'àngel.

la bellesa em fern,

m'ha destruït la seva força.

Ara sols queda l'enyorança

de les espases de llum,

de l'escut i del ceptre,

de la corona d'or del Rei:

tot l'entrevist en el viatge.